

Dr Roman Korab-Żebryk

Urodził się w Homlu w 1916 r. Do Wilna wraz z rodzicami powrócił w 1918 roku. W 1933 r. ukończył Gimnazjum Ojców Jezuitów i w tym samym roku rozpoczął studia na Wydziale Prawa Uniwersytetu im. Stefana Batorego, które ukończył w 1937 r., otrzymując dyplom magistra.

W latach 1938-1939 odbył kurs Podchorążych Rezerwy przy I Dywizji Piechoty Legionów.

W stopniu podchorążego uczestniczył w kampanii wrześniowej 1939 r., wzięty do niewoli niemieckiej, z której zbiegł przedostając się do Wilna.

W 1940 r. wstępuje do ZWZ. Początkowo działa jako oficer Sztabu Komendy m. Wilna a następnie w Sztabie Dowództwa Inspektoratu "A" – awansowany do stopnia podporucznika. Poszukiwany był wówczas przez Gestapo, które w charakterze zakładnika uwięziło jego matkę. W październiku 1943 r. przydzielony został do dowództwa oddziału partyzanckiego w stanie organizacji, przekształconego później w I Wileńską Brygadę AK "Juranda", w której dowodzi plutonem szturmowym a po bitwie pod Krawczunami, jednej z największych na Kresach Północnych, obejmuje dowodzenie I Wileńską Brygadą AK "Juranda".

Po zakończeniu walk o Wilno włączony został do grupy oficerów AK na odprawę u generała Czerniachowskiego w Boguszach, podczas której obecni oficerowie Armii Krajowej zostali rozbrojeni i osadzeni w więzieniu na Łukiszkach i po kilku miesięcznym pobycie wywiezieni do "Łagru" NKWD w Riazaniu ZSRR.

Do kraju powrócił pod koniec 1947 r. i usiłował kontynuować rozpoczętą przed wojną aplikację adwokacką, na co, pomimo wielokrotnych starań, nie dostał zezwolenia.

(chodził się w Hrabiu w 1915 r. Do Wilna wraz z rodzicami powrócił w 1918
 roku. W 1933 r. ukończył Gimnazjum Świętych Józefa i w tym samym roku
 rozpoczął studia na Wydziale Praw Uniwersytetu im. Stefana Batorego, które
 ukończył w 1937 r. oraz uzyskał dyplom magistra.
 W latach 1938-1939 odbył kurs Podchorążych Rezerwy przy 1 Dywizji Piechoty
 Legionów.
 W stopniu podchorążego uczestniczył w kampanii wrześniowej 1939 r. wzięty
 do niewoli niemieckiej, z której zbiegł przedostając się do Wilna.
 W 1940 r. wstąpił do ZWZ. Pracującowo działał jako oficer Sztabu Komendy
 im. Wilna i następnie w Sztabie Dowództwa Inspektoratu "A" - wnoszący do
 stopnia podporucznika. Poszukiwany był wówczas przez Gestapo, które w
 charakterze zakładnika uwięziło jego matkę. W październiku 1941 r.
 przydzielony został do dowództwa oddziału partyzanckiego w stanie
 organizacyjnym, przeobrażonego później w 1. Batalion Brygady AK "Jura" w
 której dowodził plutonem sztabowym a po śmierci podkomendnego, jedyną z
 przetrwałych na krótkich Polnocnych, objął dowództwo 1. Wilniańskiej
 Brygady AK "Jura".
 Po zakończeniu walk o Wilno wzięty został do grupy oficerów AK na
 odprawę w generalnym sztabie dowódcy w Roguzku, podczas której obecni
 oficerowie Armii Krajowej zostali rozstrzelani i ostatecznie w wykonaniu na
 Łubieskich i po kilku miesiącach powrót wywiezieni do "Auru" NKWD w
 Kazaniu NKRD.
 Do kraju powrócił pod koniec 1947 r. i udzielał kontynuował rozpoczęty przed
 wojną aplikację adwokacką, na co pomimo wieloletnich starań nie dostał
 specjalnego

Był wielokrotnie zatrzymywany przez UB i doprowadzany na przesłuchania dotyczące działalności akowskiej. Przez wiele lat nie mógł otrzymać pracy stosownej do swojego zawodu i był traktowany jako obywatel drugiej kategorii. Na przełomie lat 50. i 60. rozpoczął mozolne gromadzenie dokumentów i relacji dotyczących działalności Armii Krajowej na Wileńszczyźnie, a szczególnie o operacji "Ostra Brama" – walk o Wilno w lipcu 1944 r.

Na Uniwersytecie Warszawskim doktoryzuje się pod kierunkiem prof. Herbsta. Pracę doktorską pisze z działalności Armii Krajowej na Wileńszczyźnie.

Jest autorem licznych i cennych publikacji. W jednej z pierwszych książek "Operacja Wileńska Armii Krajowej" opisuje działalność Armii Krajowej na terenie Wileńszczyzny (wydana przez PWN w 1985 r. i wznowiona w 1988 r.).

Tę tematykę podejmuje również w "Białej księdze w obronie AK na Wileńszczyźnie" wydanej w 1991 r., która została przetłumaczona na języki litewski i białoruski.

Jest Kawalerem Srebrnego Krzyża Orderu Virtuti Militari.

Wieloletnie wykonywanie przez niego i jego współpracowników
funkcji działalności naukowej przez wiele lat nie mógł otrzymać pracy
niezależnej do swojego zawodu i był traktowany jako obywatel drugiej kategorii
na podstawie art. 20 i 60. Rozpoczął mozolną gromadzenie dokumentów i w latach
dziesięciu działalności Armii Krajowej na Wileńszczyźnie, a następnie o
operacji "Ostra Brama" - walka o Wilno w lipcu 1944 r.
W 1945 roku w Warszawie dokonywane się pod kierownictwem prof. Herberta
Fiedora dokonał przez działalność Armii Krajowej na Wileńszczyźnie
jest autorem licznych i cennych publikacji. W latach 80. i 90. wierszy i książek
"Historia Wileńska Armii Krajowej" opuszczone działalności Armii Krajowej na
terenie Wileńszczyzny (wzrost przez PWN w 1983 r. i wydawnictwo w 1988 r.)
Jej tematyczne podjęcie tematu w "Dzieli książkę w ośrodku AK na
Wileńszczyźnie" wydanej w 1981 r. która została przedrukowana na jej temat
mowa i historię:
jest również członkiem Krajowego Związku Oficerów Armii Krajowej